

Lăsați pe aceștia să se ducă

Lăsați pe aceștia să se ducă

„Isus a răspuns: „ V-am spus că Eu sunt. Deci, dacă Mă căutați pe Mine, lăsați pe aceștia să se ducă". (Ioan 18.1-11)

Gândul lui Dumnezeu și al Domnului Isus este de a ne face fericiți; și, cu toate că sufletele noastre au deseori de trecut prin situații al căror scop este de a ne purifica și de a ne maturiza sufletele înaintea lui Dumnezeu, nu este mai puțin adevărat că intenția Sa este de a ne face fericiți. Și aceasta nu numai pentru eternitate, alături de El, în glorie, ci chiar aici, jos, El vrea să ne bucurăm de toate roadele dragostei Sale.

El vrea să gustăm realitatea acestei dragoste știind că, prin toate tentațiile și întristările, nimic „nu va putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Hristos Isus, Domnul nostru" (Romani 8.39).

Este adevărat că, dacă nu rămânem alipiți de Domnul Isus, nu vom fi fericiți aici, jos; Dumnezeu ne cheamă să credem și să cunoaștem dragostea Sa, despre care a dat mărturie prin darul Fiului Său. Totuși, sunt dificultăți, tentații prin care Satan caută să ne abată și să ne înfricoșeze. Dar Domnul Isus ne-a eliberat total de aceste dificultăți și suntem mereu mai convingși că numai credința în eficacitatea lucrării Domnului Hristos ne face în stare să depășim răul. Noi n-am putea să ne bucurăm de această eliberare dacă mânia lui Dumnezeu n-ar fi fost împăcată, dar știm că Domnul Isus a suferit toate efectele acestei mâinii și a potolit-o. La Ghetsimani El a fost în prezența cupei pe care trebuia s-o bea; El nu era încă sub mânia lui Dumnezeu; era pe cruce atunci când a zis: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit? " În Ghetsimani, El nu era abandonat, pentru că Se adresează direct Tatălui Său și un înger a fost trimis ca să-L întărească. Dar acolo, Satan îl înconjură cu groaza lui, încercând să-L despartă de comuniunea cu Tatăl Său; cu toate acestea, El a depășit această situație și a putut să meargă întâmpinând totul cu calm.

Credinciosul care Îl contemplă pe Domnul Isus pe cruce, bând cupa, găsește în aceasta o pace deplină, de care este foarte fericit.

Mânia lui Dumnezeu a trecut ca un nor care s-a descărcat asupra Domnului Isus și soarele dragostei lui Dumnezeu apare acum în toată strălucirea lui. Satan a căutat să împiedice lucrarea Domnului Isus în două feluri: întâi prin ispită, la începutul lucrării Sale, apoi în grădina Ghetsimani.

La începutul vieții Sale publice, rezistând ispitei, Domnul Hristos l-a legat pe „omul tare" și acesta a fost momentul în care a putut să fie binecuvântat și să intre în bucuria binecuvântării. Domnul Isus vindeca pe bolnavi, dădea vedere orbilor etc, dar omul nu era capabil să primească ceea ce îi dădea Dumnezeu: Domnul Hristos, izvor de binecuvântare pe pământ, a fost respins. Oricum, așa cum știm - însă nu vom ști niciodată destul -, Domnul Isus nu S-a dat înapoi, pentru că El voia să fim în cele din urmă în cer. Văzând că omul este incapabil să primească binecuvântarea, El a trebuit să facă o nouă creație, pentru a ne introduce în bucuria cerului.

În Ioan 18.1, Domnul Isus Se află în prezența vrăjmașului și a tot ceea ce putea să treacă pe un om, afară de mânia lui Dumnezeu, pentru că nu o suferise încă, deși era în fața ochilor Săi. „După ce a spus acestea, Isus a ieșit împreună cu ucenicii Săi dincolo de pâraul Chedron, unde era o grădină în care a intrat El, și ucenicii Lui".

Câte stări de vorbă, câte comunicări intime și destăinuiuri de dragoste avusese El cu ucenicii în acest loc! Iuda fusese și el acolo și-l cunoștea bine; totuși, chiar în acest loc L-a trădat pe Domnul Isus.

Lucru îngrozitor, dar acesta este omul!

În Luca 24.44 se spune; „Și fiind în luptă grea, Se ruga mai stăruitor..." Satan căuta să-l întunece sufletul, să-L zdruncine, să-L zdrobească, arătându-I ce va urma. El încerca să-l distrugă comuniunea cu Tatăl Său și tot astfel procedea cu noi, când lucrează să ne descurajeze. Dar efectul tuturor acestor eforturi ale lui Satan asupra Domnului Isus ne sunt descoperite prin acest cuvânt: „ Se ruga mai stăruitor ".

Satan, prințul întunericului, își folosește toată puterea pentru a-L face pe Domnul Isus să cadă, dar rezultatul este să-L apropie mereu mai mult de Tatăl, căruia îi manifestă devotamentul Său, Îl leagă mereu, cu mai multă energie, de voința Tatălui.

Aceasta este perfecțiunea Sa: cu cât Satan Îl ispita, cu atât mai mult El Îl căuta pe Dumnezeu. Dacă trebuia să bea paharul, acesta era paharul Tatălui Său. El nu primea nimic nici de la Satan, nici de la Iuda, dar primea totul doar de la Tatăl Său. Toată puterea lui Satan și drepturile lui asupra noastră, totul era distrus pentru El.

În Evanghelia după Ioan ni se prezintă înainte de toate Persoana glorioasă a Domnului Hristos; tot astfel, în Ioan 18.4 vedem cum El Însuși înaintează și le spune: „Pe cine căutați?" Este păstorul care-și dă viața pentru oile Sale „Nimeni nu Mi-o ia", spune El, „ci o voi lăsa de la Mine".

El ar fi putut să plece liniștit, neputința celor care veneau să-L prindă fiind astfel arătată; dar El înaintează, ca să ne dovedească faptul că răul nu avea nici o stăpânire asupra Lui. În interior, El trecuse deja prin exercițiul de inimă în care Satan îl ispita atunci când lua asupra Lui consecințele poziției noastre. Sufletul Său fusese cuprins de tristețe până la moarte. De aceea acum poate să stea liniștit în fața vrăjmașului. El nu vedea în tot ce-L aștepta, decât voia Tatălui Său; împlinind-o, El îi pune pe ai Săi la adăpost printr-o eliberare deplină.

Deci, când El le spune: „Eu sunt", ei s-au dat înapoi și au căzut la pământ; ei nu pot nimic împotriva Lui. El nu este prins, El Se dă. El mai spune în continuare: „Dacă deci Mă căutați pe Mine, lăsați pe aceștia să se ducă ".

În fața vrăjmașului, El Se așază la spărtură și Se dă, pentru a-i elibera pe ai Săi.

Domnul Hristos a stat de vorbă cu Tatăl Său; acum era vorba de a ști dacă El sau noi trebuie să fim prinși. Dar El a zis: „Lăsați pe aceștia să se ducă!" Lucrarea Lui ne liniștește complet, dacă inimile noastre au sesizat într-adevăr că Domnul Hristos a mers pentru noi în fața vrăjmașului și a zis: „Lăsați pe aceștia să se ducă"; ei pot să se bucure de o pace deplină. Sunt, în adevăr, multe ispite, dar Domnul Isus a spus: „Lăsați pe aceștia să se ducă!" Satan nu are nici un drept, nici o autoritate asupra noastră, el a fost învins în Ghetsimani.

Noi nu pricepem destul cât valorează pentru noi acest cuvânt și trebuie să învățăm, ca să ne bucurăm de el. „Nimeni nu-Mi ia viața", spune El; ceasul victoriei asupra vrăjmașului L-a pus în această pace perfectă.

Pentru că puterea întunericii nu acționa decât asupra vrăjmașilor Săi, de aceea a spus: „Paharul pe care mi l-a dat Tatăl să nu-l beau?" Acest pahar, mânia pe care o meritasem, era încă de băut; dar în capitolul 19.28, El spune: „Mi-e sete". Acum îl vedem pe Domnul Isus perfect liniștit. Pentru ca și în aceasta să se împlinească Scriptura, ca și în orice lucru, El a spus: „Mi-e sete".

Văzând pe mama Sa și, lângă ea, pe ucenicul pe care-l iubea, a spus mamei sale: „Femeie, iată fiul tău". Apoi spune ucenicului: „Iată mama ta" (versetul 26).

Aceste cuvinte ne descoperă din nou pacea Domnului Isus. El Se ocupă de mama Sa; sufletul Său are o înțelegere perfectă a tot ce-L înconjoară și este în deplină pace cu privire la toate aceste lucruri: „Când a luat Isus oțelul, a spus: «S-a sfârșit!»; și, plecându-Și capul, Și-a dat duhul" (versetul 30). El nu moare cum mor toți oamenii. El își dă duhul după ce a suferit în sufletul Său arșița mâniei lui Dumnezeu. Dar însuși paharul este acum golit, pentru că El l-a învins pe Satan, înfruntând toată puterea celui care avea imperiul morții.

El Se dă pe Sine însuși ca să sufere moartea pe cruce, ca efect al mâniei și al judecății lui Dumnezeu și nu ca efect al puterii lui Satan. Acolo El bea paharul și suferă fără ca ceva să întrerupă forța, realitatea judecății.

Vedem în același timp că toată mânia lui Dumnezeu este potolită, și moartea pentru noi, ca și pentru Domnul Isus, este de a da duhul. Domnul Hristos a suferit în Ghetsimani și puterea lui Satan a fost învinsă; pe cruce, El a băut paharul mâniei; acum, pentru noi, moartea înseamnă să fim cu Domnul și, cum este scris: „Pentru Mine a trăi este Hristos; și a muri este un câștig".

Toate lucrurile sunt ale noastre, fie viața, fie moartea, și nimic nu poate să ne despartă de dragostea de Dumnezeu în Isus: nici moartea, nici viața. Deci, dacă Satan este învins de cel care crede, nu mai rămân pentru noi decât efectele dragostei lui Dumnezeu care introduce deja sufletul în deplina bucurie a harului și care îl va introduce mai târziu în cea a gloriei.

Lucrarea Domnului Hristos s-a aplicat la tot ceea ce suntem și sufletul nostru trebuie să găsească în puterea Domnului Isus mijlocul pentru a căpăta noi victorii pentru El.

Credinciosul își începe ocupația lui obținând o eliberare deplină, iar dacă apoi are lupte, aceasta este pentru ca să învețe folosirea armelor pe care ni le-a dat Dumnezeu și pentru a învăța faptul că vrăjmașii au fost deja învinși.

Noi suntem rodul eficacității lucrării perfecte a Domnului Isus. Să nu fim satisfăcuți dacă nu ne bucurăm de aceasta. Dacă vine Satan, „să ne împotrivim lui, și el va fugi" de la noi, așa cum a fugit de Domnul Isus după ce L-a ispitit în pustiu.

A-L cunoaște pe Dumnezeu în dragostea Sa este un har continuu, o știu din experiența mea; sunt lupte, dar nu este mai puțin adevărat că, privind la lucrarea Domnului Isus, ne bucurăm de o pace desăvârșită. Fiți siguri că Domnul Isus a învins tot ce ar putea să ne împiedice să ne bucurăm de aceasta.

Dumnezeu este drept, aceasta este un lucru sigur și El vrea judecarea răului; dar această judecată a căzut peste Domnul Hristos și acum nu mai are decât să iubească. Lumea și carnea ne fac încă război, dar noi putem fi fericiți în Domnul Hristos. Putem spune: „Sufletul meu Te urmează de aproape; dreapta Ta mă susține" (Psalmul 63.8). Iată fericirea! Duhul Sfânt, El însuși în noi, ne face să înțelegem că dragostea lui Dumnezeu față de noi este fără margini. Toate acestea ni le-a câștigat Domnul Hristos. Dumnezeu dragostei a făcut să strălucească iubirea Sa pentru noi, în darul Fiului Său, pentru ca noi să trăim în pace într-un duh liniștit; și, bucurându-ne de Dumnezeu, nimic nu ne lipsește.

Da, în această biată lume pierdută, Domnul Isus a înaintat pentru ca ceilalți să scape. „Lăsați pe aceștia să se ducă"; a ști aceasta, este ceea ce sfințește și care face perfect fericit.

clickbible.org